

Sygn. akt II KK 221/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Piotr Mirek

w sprawie A. S.

skazanego z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2018 r.

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego (PK IV Ksk [...].2018),

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K 990/16,

**uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A.S. i sprawę
przekazuje Sądowi Rejonowemu Sądowi Rejonowego dla Warszawy
- Mokotowa w Warszawie do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o popełnienie w okresie od 12 października 2015 r. do 3 grudnia 2015 r. jedenastu przestępstw kradzieży z włamaniem kwalifikowanych z art. 279 § 1 k.k.

W punkcie IV aktu oskarżenia zarzucono mu dokonanie włamania do mieszkania w dniu 12 października 2015 r. w W. przy ul. G. i kradzież mienia na szkodę H. B. o łącznej wartości 1.500 zł, natomiast w punkcie V został oskarżony o dokonanie włamania do mieszkania w dniu 20 października 2015 r. w W. przy ul. B., a następnie kradzież mienia na szkodę E. W. o łącznej wartości 3.750 zł.

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2017 r., w sprawie III K 990/16, uznał oskarżonego A. S. za winnego wszystkich jedenastu zarzuconych mu czynów, przy czym przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. - i na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. wymierzył mu jednocześnie karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Należy zaznaczyć, iż wyrokiem tym objęto także drugiego współoskarżonego, którego jednak niniejsza kasacja nie dotyczy.

W punkcie VII wyroku, Sąd na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 4 grudnia 2015 r., godz. 23:25, do dnia 5 grudnia 2015 r., godz. 16:00, uznając karę za wykonaną w wymiarze 1 dnia.

Nadto w punkcie VIII wyroku, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym, w tym m. in. poprzez zapłatę na rzecz H. B. kwoty 1.500 zł oraz na rzecz E. W. kwoty 3.750 zł.

Orzeczenie nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 2 maja 2017 r.

Kasację od tego wyroku w części dotyczącej A. S. wywiódł w dniu 6 czerwca 2018 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego) Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny, który na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. zaskarżył orzeczenie w całości na korzyść skazanego.

Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. i art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. art. 410 k.p.k. - polegające na

uznaniu A. S. za winnego popełnienia kradzieży z włamaniem dokonanych w dniach 12 i 20 października 2015 r. na szkodę H. B. i E. W. mimo, iż z dopuszczonego przez Sąd i ujawnionego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. dokumentu w postaci informacji o pobytach tego skazanego w jednostkach penitencjarnych wynikało, że w okresie od 17 czerwca 2015 r. do 23 października 2015 r. przebywał on w Areszcie Śledczym W. z powodu zastosowanego wobec niego w innej sprawie tymczasowego aresztowania, w związku z czym nie mógł się dopuścić przypisanych mu wyrokiem tych występków.

W konkluzji Minister Sprawiedliwości - Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w stosunku do tego skazanego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Mokotowa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym. Dodać przy tym należy, że z uwagi na treść art. 535 § 5 k.p.k. należało rozpoznać ją na posiedzeniu bez udziału stron, gdyż zachodziły podstawy do jej uwzględnienia w całości. Słusznie bowiem podniósł skarżący, że w sprawie doszło do rażącego naruszenia wskazanych w zarzucie kasacyjnym przepisów.

Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że w czasie, gdy miały być popełnione czyny w postaci kradzieży z włamaniem w dniach 12 października 2015 r. oraz 20 października 2015 r., oskarżony był pozbawiony wolności.

Przebywał bowiem w Areszcie Śledczym W. w związku z tymczasowym aresztowaniem do innej sprawy, zastosowanym na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w W. o sygn. akt IX Kz (...) (t. IV, k. 769-771 i 775). Dokument w postaci informacji o pobytach oskarżonego w jednostkach penitencjarnych sporządzony w dniu 29 marca 2017 r. przez administrację Zakładu Karnego G., został uznany przez Sąd za ujawniony bez odczytywania w trybie art. 394 § 1 i 2 k.p.k. na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2017 r. Zatem wskazana okoliczność wykluczała możliwość przypisania oskarżonemu sprawstwa kradzieży z włamaniem popełnionych w dniach 12 i 20 października 2015 r. na szkodę H. B. i E. W.. Informacja o pobytach oskarżonego w jednostkach penitencjarnych była więc w tej części w oczywisty sposób spreczna z treścią jego wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia wszystkich jedenastu zarzuconych przestępstw, dokonanych w

okresie od 12 października 2015 r. do 3 grudnia 2015 r., w tym również dotyczących powyższych kradzieży z włamaniem w dniach 12 i 20 października 2015 r.

W tej sytuacji należało stwierdzić, że wbrew obowiązкови wynikającemu z treści art. 410 k.p.k., Sąd nie wziął pod uwagę całokształtu istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Brak było bowiem dowodów pozwalających w sposób jednoznaczny stwierdzić, że możliwe jest uznanie A. S. za sprawcę wszystkich 11 zarzuconych mu kradzieży z włamaniem zakwalifikowanych jako ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. W zaistniałej sytuacji konieczne było wyjaśnienie sprzeczności między wyjaśnieniami oskarżonego, a informacją z Zakładu Karnego G..

Przepis art. 410 k.p.k. zobowiązuje sąd orzekający do oparcia swojego rozstrzygnięcia na wszystkich okolicznościach ujawnionych w toku rozprawy głównej. Sąd powinien dostrzegać i uwzględniać wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody i wynikające z nich okoliczności faktyczne. Ten obowiązek nie może zostać prawidłowo zrealizowany wówczas, gdy między dowodami, na podstawie których oparto rozstrzygnięcie, istnieją niedające się pogodzić sprzeczności.

Postrzeganie okoliczności w sposób wyizolowany i oderwany od pozostałego materiału dowodowego wyklucza możliwość dokonania ich oceny w sposób zgodny z regułami logicznego i prawidłowego rozumowania, jak tego wymaga art. 7 k.p.k., a więc zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2018 r., V KK 491/17, Lex nr 2435686; z dnia 16 listopada 2017 r., II KK 339/17, Lex Nr 2428777; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 listopada 2017 r., II AKa 255/17, Lex Nr 2444491*).

W rezultacie więc należało stwierdzić, że oparcie podstawy wyroku na wyjaśnieniach oskarżonego, przy równoczesnym pominięciu okoliczności wynikających z treści ujawnionej informacji o jego pobycie w jednostce penitencjarnej, skutkowało rażącą obrazą przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., do której doszło w następstwie przyjęcia wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, że oskarżony jest sprawcą kradzieży z włamaniem popełnionych w dniach 12 i 20 października 2015 r.

Z tych powodów należało wniesioną kasację uwzględnić w całości i w rezultacie Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy - Mokotowa w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2017 r. w części dotyczącej oskarżonego A. S. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi. W toku kolejnego rozpoznania sprawy Sąd I instancji wyjaśni wskazaną powyżej rozbieżność i w zależności od wyniku postępowania wyda stosowne rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.